

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/7/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010040
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010040.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 17. decembra 2013, č. RP/095/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa zo dňa 17. decembra 2013, č. RP/095/2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v D. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Rada pre vysielanie a retransmisii rozhodnutím zo dňa zo dňa 17. decembra 2013, č. RP/095/2013 vydaným v správnom konaní č. 323-PLO/O-4570/2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods.1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 10.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods.4 tohto zákona tým, že dňa 5. 8. 2013 cca 22:56 hod. v premiére a dňa 10. 8. 2013 cca 11:14 hod. v repríze odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Slnko, seno, slanina, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do

12 rokov, hoci tento obsahoval hodnotiace kritérium „zobrazenie šikanovania“ podmieňujúce klasifikáciu a označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania a súčasne za porušenie povinnosti ustanovenej v paragrafe 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5.8.2013 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. odvysielal reklamné šoty - reklamný blok v čase o 23:26:58 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy, reklamný blok v čase o 23:53:56 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd a časť komunikátu propagujúceho festival Červeník o 23:59:55 hod. cca 23:59:59 hod. v trvaní 5 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 3 sekundy, teda o 3 sekundy dlhšom ako povolených 12 minút.

Rada súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods.5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku vytýkal Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdil, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/ prepisu/ popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/ zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 2012.

Tvrdil, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať, sa ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. Vyslovil názor, že Rada je označené podklady pre rozhodnutie

(záznamy z vysielania) povinná vykonať zákonným spôsobom a po ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku a až takýmto zákonným spôsobom zistený obsah záznamu z vysielania, ktorý je zachytený v zápisnici je spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému musí mať vysielateľ možnosť sa vyjadriť. Mal za to, že ak by odvolací súd pripustil správnosť záveru Rady, že nie je povinná o vykonaných dôkazoch vyhotovovať zápisnicu hoci jej to exaktne a bez výnimky ukladá § 21 ods. 1 správneho poriadku, vytvoril by tým veľmi nebezpečný a udržateľný precedens v neprospech účastníkov správnych konaní vedených Radou. Poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v zmysle ktorej súčasťou administratívneho spisu musí byť aj zápisnica o hlasovaní jednotlivých členov Rady v správnom konaní, uviedol že vyhotovovanie zápisnice po vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady a jej absencia sa nemôže aj s pohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku považovať za zákonný postup Rady. V danej súvislosti súčasne poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lisica v Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, keď konštatoval že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia a nepresné vymedzenie skutku vo výroku.

Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní navrhovateľ namietal, že výrok samotného napadnutého rozhodnutia neobsahuje spôsob spáchania skutku, vrátane vymedzenia konkrétnych vyjadrení, ktoré mali napĺňať hodnotiace kritéria identifikované Radou. Tvrdil, že zo všeobecnej formulácie výroku napadnutého rozhodnutia nie je možné určiť, akým spôsobom vysielateľ porušil svoju povinnosť, pretože v ňom nie identifikované, ktoré konkrétne vyjadrenia alebo časti programu boli zobrazením šikanovania, a preto nie je možné pre vysielateľa jednoznačne do budúcnosti predvídať, prípadne upraviť obsah svojho vysielania tak, aby sa vyhol porušeniu povinnosti. Poukazom na judikatúru najvyššieho súdu, vo všeobecnosti, dôvodil, že v prejednávanej veci judikatúra najvyššieho súdu nebola rešpektovaná a výrok rozhodnutia neobsahuje vymedzenie spôsobu spáchania skutku takým spôsobom, aby nemohol byť skutok zameniteľný s iným, a tak aby bolo dodržané právo vysielateľa na právnu istotu a spravodlivé súdne konanie a predvídateľnosť práva a rozhodovania. Mal za to, že rozhodnutie tak trpí vadou nepreskúmateľnosti pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Navrhovateľ ďalej namietal, že nebolo dodržané jeho právo na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je nezrozumiteľné a zmätočné ako celok. Uviedol, že Rada doslova zahltala napadnuté rozhodnutie a aj oznámenie o začatí správneho konania veľkým množstvom nerelevantných informácií, neautentickým prepisom celého programu, z ktorých si mal vysielateľ zrejme vybrať, ktoré majú relevanciu v správnom konaní. Poukazom na povinnosť Rady jasne a zrozumiteľne identifikovať skutok, ktorý sa vysielateľovi klade za vinu, aby mohol efektívne uplatňovať svoju procesnú obranu, dôvodil, že Rada si nesplnila túto povinnosť, keď z oznámenia o začatí správneho konania vyplýva, že Rada mimo iné považovala značne iné časti programu za porušenie povinností, ktoré však za porušenie povinnosti už nepovažovala v samotnom napadnutom rozhodnutí. Postup Rady považoval za zmätočný. Tvrdil, že Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia venuje podstatnú časť použitým expresívnym výrazom a vyvodzuje, že v dôsledku ich odvysielania bolo potrebné program označiť symbolom JSO nevhodný do 15 rokov, pričom z výroku rozhodnutia vyplýva, že Rada sankciu ukladá za to, že vysielateľ neoznačil program symbolom JSO nevhodný do 18 rokov. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ktoré je značne zmätočné a neumožňuje vysielateľovi identifikovať, z ktorého dôvodu (akým spôsobom) bol vlastne sankcionovaný, a to aj s pohľadom na namietanú absenciu vymedzenia spôsobu spáchania skutku vo výroku.

Navrhovateľ ďalej namietal, že Rada nesprávne právne posúdila vec, nakoľko odvysielané časti programu nie je možné považovať za zobrazenie šikanovania. Mal za to, že zobrazené scény túto definíciu nespĺňali, pretože z kontextu samotného programu bolo zrejmé, že sú súčasťou dejovej línie, neboli motivované neznášanlivosťou voči uvedenej osobe a nedosahovali takú formu alebo intenzitu, aby sa mohli označiť za šikanovanie. Uviedol, že predmetné scény zobrazovali srandu, figel', špás, žart, lotrovstvo, darebáctvo, huncútstvo, vystrelenie si z jednej z účinkujúcich osôb, ktoré nemohlo a nikdy nedosiahlo mieru šikanovania. Výslovil názor, že práve z charakteru programu a morálneho posolstva samotného programu, na ktoré sa Rada v napadnutom rozhodnutí odvoláva, vyplývalo, že program je podobnými špásmi huncútstvami špásmi a srandovaním príznačný, pretože išlo o program zábavný.

Dôvodil, že predmetné scény tak spadali pod označenie JSO nevhodný do 12 rokov, pričom program takéto označenie obsahoval, čiže vysielateľ sa nemohol dopustiť porušenia povinností.

Navrhovateľ taktiež namietal, že Rada uplatnila nesprávny postup a konanie trpí takou vadou, pre ktoré je napadnuté rozhodnutie nezákonné, z dôvodu, že Rada predmetné konanie nespojila s konaním 322/PLO/O-4569/2013 (RP/094/2013 rovnako napadnuté odvolaním), hoci v oboch konaniach sankcionovala vysielateľa za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a zhodne za to, že odvysielal prvok program Slnko, seno slanina, ktorý zhodne označil symbolom „12“, hoci mal zhodne podľa Rady označiť symbolom „18“, dôvodiac, že v oboch správnych konaniach Rada teda nesprávne posudzovala konanie vysielateľa ako 2 samostatné skutky, hoci tieto predstavovali čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu, ktoré mala Rada posudzovať v rámci jedného konania a uložiť jednu samostatnú sankciu.

III.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majú za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedol, že vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mal zato, že keďže navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012 a 6SŽ/11/2013. Odporca uviedol, že predpis Rada doručila navrhovateľovi ako prílohu oznámenia o začatí predmetného správneho konania, ktorá ho tiež upovedomila o tom, že bude podkladom pre rozhodnutie a vyzvala ho na vyjadrenie. Konštatoval, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazový,

pripadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Mal za to, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Odporca považoval za nepravdivé tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, nakoľko zápisnica o hlasovaní Rady bola vždy súčasťou administratívneho spisu. Zdôraznil, že Rada v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom.

Odporca nesúhlasil ani s ďalšími námietkami navrhovateľa, týkajúcimi sa nepresného vymedzenia skutku vo výroku, nesprávneho právneho posúdenia veci a nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia.

Poukazom na znenie výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 5. 8. 2013 cca 22:56 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu s názvom Slnko, seno, slanina na programovej službe JOJ a správny delikt - odvysielanie daného programu s označením - nevhodný pre vekovú skupinu do 12 rokov napriek tomu, že tento obsahoval vyjadrenia napĺňajúce hodnotiace kritérium zobrazenie šikanovania podmieňujúce klasifikáciu a označenie daného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Zdôraznil, že v zmysle povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada považovala za nevyhnutné posúdiť program z hľadiska správneho uplatňovania JSO ako celok, teda jednotlivé scény obsahujúce nevhodné obsahy v kontexte celého diela, jeho charakteru a obsahu. Uviedol, že určenie konkrétnej časti programu príp. konkrétnych vyjadrení, ktoré sú v rozpore s príslušnými ustanoveniami JSO priamo vo výroku rozhodnutia tak, ako to žiadal navrhovateľ, by bolo neúplné a nepresné a práve takéto vytrhnutie obsahu nevhodného resp. napĺňajúceho kritéria podľa jednotlivých kategórií nevhodnosti tak, ako sú definované v príslušných ustanoveniach JSO z kontextu, by bolo v rozpore s účelom JSO a spôsobovalo by neúplnosť a nepresnosť výroku. V danej súvislosti dal do pozornosti rozsudky najvyššieho súdu 5Sž/17/2010, 8Sž/8/2010, 2Sž/8/2010, 5Sž/8/2010, 4Sž/10/2010 a 5Sž/17/2010.

Odporca k námietke navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie je nezrozumiteľné a zmätočné ako celok, poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia a administratívneho spisu, uviedol, že Rada v konaní identifikovala potenciálne problematické časti alebo vyjadrenia vo vzťahu k jeho označeniu - nevhodné pre maloletých do 12 rokov a ako potenciálne problematické tak boli identifikované aj scény a výrazy, ktoré napĺňali hodnotiace kritéria podmieňujúce označenie nevhodné pre maloletých do 15 rokov alebo nevhodné a neprípustné pre maloletých do 18 rokov. Konštatoval, že v zmysle zásady úplného zistenia skutkového stavu Rada analyzovala vo svojom rozhodnutí aj výrazy, ktoré by odôvodňovali prísnejšie označenie programu aj v prípade, ak by sa preukázalo, že program neobsahoval kritérium zobrazenie šikanovania, v tomto prípade by sa jednalo o slovnú agresivitu a vulgárne vyjadrenia, ktoré bolo primerané pre maloletých od 15 rokov. Mal za to, že z odôvodnenia jednoznačne však vyplýva, že navrhovateľ mal program označiť ako nevhodný a neprípustný pre maloletých do 18 rokov, nakoľko tento obsahoval zobrazenie šikanovania, považujúc argument navrhovateľa o zmätočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za zjavne nepravdivý a účelový.

K námietke z nesprávneho právneho posúdenia odporca uviedol, že dôvody ako aj úvahy, na základe ktorých dospela Rada k záveru, že scény identifikované v odôvodnení rozhodnutia naplnili hodnotiace kritérium zobrazenie šikanovania sú podrobne uvedené a analyzované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazom na to, že Rada dané scény analyzovala podľa § 1 ods. 5 JSO s prihliadnutím na kontext, v ktorom boli použité ako aj na charakter programu a jeho morálne, resp. umelecké poslanstvo.

Vyslovil názor, že skutočnosť, že program je zábavným programom, ešte neznamená, že zobrazenie akéhokoľvek konania bude v rámci tohto programu prípustné, príp. bude odôvodňovať jeho označenie ako nevhodné pre maloletých do 12 rokov. Odporca zdôraznil, že právna úvaha, ktorá tvorí súčasť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v plnej miere zodpovedá požiadavkám logiky a je riadne zdôvodnená, poukazom na to, že navrhovateľ naopak svoje tvrdenie, že scény použité v programe boli iba „špásovaním, huncútstvom atď“, podporil iba argumentom, že sa jednalo o program zábavný. Odporca na správnej úvahe uvedenej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu zotrval. Odporca k námietke navrhovateľa, že Rada uplatnila nesprávny postup a konanie trpí vadou, pre ktoré je napadnuté rozhodnutie nezákonné vo vzťahu ku konaniu 322- PLO/O-45 69/2013, uviedol, že v uvedenom prípade správneho konania bol navrhovateľ sankcionovaný za to, že označil program ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci mal tento program označiť ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Poukázal na skutočnosť, že konanie označené navrhovateľom v žiadnom prípade nemohlo tvoriť spolu s konaním sankcionovaným napadnutým rozhodnutím pokračujúci správny delikt, a teda jeden skutok, nakoľko dôvody pre prísnejšie označenie vekovej vhodnosti programov boli v týchto prípadoch úplne rozdielne, pretože v napadnutom rozhodnutí sa jednalo o „zobrazenie šikanovania“ a v rozhodnutí č. RP/94/2013 bolo dôvodom na prísnejšie označenie vekovej vhodnosti programu „obscénne vyjadrovanie“.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 323-PLO/O-4570/2013, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 28.1.2015 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu uviedol že v celosti trvá na dôvodoch uvedených v písomne podanom opravnom prostriedku, zdôrazniac odvolací dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia veci poukazom na § 20 ods.4 zákona o vysielaní v spojení s § 1 ods. 2 písm. e/ vyhlášky o JSO. Vo veci porušenia § 36 ods.2 uvedeného zákona uviedol, že išlo o vlastnú propagáciu programu, nakoľko v komunikáte bolo jasne uvedené že bližšie informácie o festivale sa dozviete vo vysielaní TV JOJ, boli teda naplnené znaky vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona a táto sa do vysielacieho času vyhranenej reklamy nezapočítava. Žiadal opravnému prostriedku vyhovieť a priznať náhradu trov konania.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridrižiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení. S dôvodmi prednesenými zástupcom navrhovateľa na pojednávaní súdu nesúhlasil, poukazom na to, že sa k nim vyjadril už v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku. Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že Rada v danom prípade mala postupovať podľa trestnoprávnej úpravy za pokračujúci delikt, dal do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ 41/2011.

V.

Podľa § 4 ods.1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania,

retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods.1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 64 ods. 1,2,3 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a) a c), ods. 3 písm. k), § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods.1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods.1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisie na základe klasifikácie programov podľa vekovej

vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (§ 12 zákona č. 343/2007 Z.z. (ďalej len "jednotný systém označovania").

Podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisie vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

VI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

VII.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods.1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinností podľa § 20 ods.4 a podľa § 36 ods.2 tohto zákona.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím zo dňa 17. decembra 2013, č. RP/095/2013 uložil podľa § 64 ods.1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods.5,

písm. a/ uvedeného zákona vo výške 10.000 € za porušenie povinnosti - I./ ustanovenej v § 20 ods.4 tohto zákona tým, že dňa 5.8.2013 cca 22:56 hod. v premiére a dňa 10.8.2013 cca 11:14 hod. v repríze odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Slnko, seno, slanina, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci tento obsahoval hodnotiace kritérium „zobrazenie šikanovania“ podmieňujúce klasifikáciu a označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov čím, došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania a súčasne za porušenie povinnosti - II./ ustanovenej v paragrafe 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5. 8. 2013 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. odvysielal reklamné šoty - reklamný blok v čase o 23:26:58 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy, reklamný blok v čase o 23:53:56 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd a časť komunikátu propagujúceho festival Červeník o 23:59:55 hod. cca 23:59:59 hod. v trvaní 5 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 3 sekundy teda o 3 sekundy dlhšom ako povolených 12 minút.

Napadnuté rozhodnutie odporca vydal v správnom konaní č. 323-PLO/O-4570/2013, začatom na základe oznámenia o začatí správneho konania, doručeného navrhovateľovi dňa 11.10.2013, s výzvou na zaslanie stanoviska. Odporca opätovne vyzval navrhovateľa na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ktorá výzva bola navrhovateľovi doručená dňa 29.11.2013. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Navrhovateľ ani na opakovanú výzvu odporcu vyjadrenie v danej veci nepodal.

VIII.

Najvyšší súd oboznámiac sa s administratívnym spisom, podaniami účastníkov konania dospel k záveru, že námietky navrhovateľa podané v jeho oprávnom prostriedku neodôvodňujú zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3.4.2012.

Podľa § 22 ods.1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu

vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhliadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k oprávnenému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdil, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamena, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p.. Nemožno nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľ v priebehu správneho konania nepodal žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietal porušenie právnej povinnosti, i keď navrhovateľ ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať sa, ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. V zmysle § 32 ods.1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods.1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods.1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mal nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Pokiaľ sa však navrhovateľ v oprávnom prostriedku bránil najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka veci vykonávaná mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti- pozemku, stavby). Vychádzajúc uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady. Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisnic zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou, plní funkciu zásadného významu, z ktorých dôvodov jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nepresnosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Náležitosti rozhodnutia zákonodarca ustanovuje v § 47 správneho poriadku a právnu úpravu náležitostí výroku rozhodnutia v odseku 2 uvedenej právnej normy. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v prípade ukladania sankcie za porušenie právnej povinnosti je v prvom rade konkrétny popis skutku ako nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené a len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynútiteľné exekúciou.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods.1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, na ktorý vo svojej judikatúre poukázal aj najvyšší súd.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že z uvedených hľadísk je potrebné vychádzať aj pri posúdení vymedzenia skutku, za ktorý správny orgán účastníka konania sankcionuje a jeho miesta v rozhodnutí tak, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konanie je subjekt postihnutý.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Z identifikačných znakov opisu skutku v danej veci podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný správny orgán náležite uviedol deň, čas, označenie programu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti tak, že tento skutok nemôže byť zameniteľný s iným skutkom a taktiež navrhovateľovi bolo z neho zrejmé, aké skutky sa mu kladú za vinu a za ktoré sa mu ukladá sankcia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho odvolania a vyjadrení. Z uvedených dôvodov odvolací súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia trpí nezákonnosťou, pretože neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila popisom scén, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že, výrok rozhodnutia musí byť zrozumiteľný vystihujúci základné prvky zákonného porušenia právnej povinnosti s tým, že podrobný opis priebehu deja, ktorým sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti je správny orgán povinný uviesť s dôvodmi svojho sankčného postupu v odôvodnení rozhodnutia.

Najvyšší súd v danom prípade dospel k záveru, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnych povinností ustanovených v § 20 ods.4 a (tiež v § 36 ods. 2) zákona č. 308/2000 Z.z., za ktoré porušenia mu Rada uložila pokutu, keďže vo výroku rozhodnutia opísala skutok tak, že je zrejmé, kedy a ktorým programom navrhovateľ porušil zákonné povinnosti kladené mu za vinu, ako i spôsob porušenia, uviedla právne normy, ktorých skutkovú podstatu navrhovateľ naplnil predmetnými skutkami - a to v zmysle právnej normy ustanovenej v § 20 ods.4 ako aj v § 36 ods.2 zákona o vysielaní a retransmisie. Z uvedených dôvodov najvyšší súd odvoláciu námietku navrhovateľa nepovažoval za dôvodnú.

Najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových podkladov v danej veci a právnych záverov zúčastnených strán nepovažoval za dôvodnú ani námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, resp. zmätočnosť vo vzťahu porušenia § 20 ods.4 zákona o vysielaní.

Žalovaný správny orgán skutkové zistenia, na základe ktorých ustálil svoj právny záver, že došlo k naplneniu hodnotiaceho kritéria „zobrazenie šikanovania“ podrobne uviedol a analyzoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia tiež vyplýva, že naplnenie skutkovej podstaty právnej normy, porušenia ktorej sa mal navrhovateľ dopustiť, posudzovala v kontexte programu. Rada taktiež v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnila dôvody ako aj úvahy, na základe ktorých dospela k záveru, že scény identifikované v odôvodnení rozhodnutia naplnili hodnotiace kritérium „zobrazenie šikanovania“. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. (§ 245 ods.2, veta prvá O.s.p.). Súd teda preskúmava len to, či správny orgán pri použití správnej úvahy nevybočil z rozsahu hľadísk zákonom stanovených. Najvyšší súd v danom prípade nezistil, že Rada pri posudzovaní porušenia právnej povinnosti v zmysle § 20 ods.4 zákona č. 308/2000 Z.z. vybočila z hľadísk a medzí zákona a jej právna úvaha, ktorá tvorí súčasť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, je riadne zdôvodnená, zodpovedajúca zásadám logiky. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomíňať, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že odvysielaný program („Seno, slnko, slanina“) hodnotiac ho v kontexte svojím obsahom bol nevhodný pre maloleté deti, keďže bol spôsobilý ohroziť ich fyzický, psychický alebo morálny vývin, pretože odvysielaná prezentácia deja programu a jeho postáv u maloletých predstavuje nebezpečenstvo pochopenia prezentovanej formy správania hrdinov programu, ako niečo normálne a taktiež aj následného napodobňovania, a preto je nevyhnutné si uvedomiť, že pre maloletých sa môžu jednotlivé postavy predmetného programu stať akýmsi vzorom, a preto maloletí musia byť chránení pred možnosťou stretu s takýmto správaním, ktoré je za hranicou správania akceptovateľného spoločnosťou.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie Rady podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti stanovené v § 47 správneho poriadku a odôvodnenie rozhodnutia nevykazuje formálne ani logické nedostatky majúce za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada uplatnila nesprávny postup a konanie trpí takou vadou, pre ktoré je napadnuté rozhodnutie nezákonné, z dôvodu, že Rada predmetné konanie nespojila s konaním 322/ PLO/O-4569/2013 (RP/094/2013 rovnako napadnuté odvolaním). Vychádzajúc z judikatúry najvyššieho súdu, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie, správny orgán má postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, je povinnosťou Rady v administratívnom trestaní síce postupovať analogicky podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávnych predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarcu upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisie. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z uvádzaných dôvodov, nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd nemohol prihladiť na námietku navrhovateľa, ktorou namietal porušenie právnej povinnosti § 36 ods.2 zákona o vysielaní, pretože išlo o vlastnú propagáciu programu, majúce znaky v zmysle § 37a ods. 2 zákona a táto sa do vysielacieho času vyhranenej reklamy nezapočítava. Z obsahu opravného prostriedku navrhovateľa nevyplýva, že by navrhovateľ namietal nezákonnosť rozhodnutia z uvedeného dôvodu, a preto pokiaľ navrhovateľ túto námietku uplatnil až na pojednávaní súdu, uplatnil ju po uplynutí zákonnej lehoty v zmysle § 250m ods.2 v spojení s § 250l ods.2 a s § 250h ods. 1 Os.p.. Napriek uvedenému však ani táto námietka nemohla spochybniť zákonnosť rozhodnutia Rady, pretože z obsahu odvysielanej upútavky na Festival Červeník jednoznačne aj podľa názoru súdu vyplýva, že svojím

spracovaním splňa podmienky propagácie uvedeného festivalu, keďže upriamuje pozornosť divákov nielen na to, že festival je tu už štaridsiatyôsmi rok, ale aj na deň, mesiac a rok konania, ako aj na miesto a účastníkov festivalu, napĺňajúce znaky reklamy.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods.2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.